

DE DAG ERNA MET WILKINSON

Het sms'je was duidelijk.

"Sta om 12.00 uur voor het hotel.

Ik kom langs met mijn dochter en mijn kleindochters.

We nemen je mee uit lunchen.

Daarna brengen we de middag samen door en hopen we je niet te vervelen."

Ik glimlachte.

Na wat ik de dag ervoor had meegemaakt, was verveling het laatste waar ik bang voor was.

Ze waren stipt.

Volstrekt stipt.

Maar deze keer was er iets anders.

Er was geen chauffeur.

De chauffeur had een vrije dag gekregen.

Maggy zat achter het stuur.

Ik moet bekennen dat ik een kort gebed tot God richtte.

Niet om spirituele redenen.

Om automobiele redenen.

Ik hoopte dat alles goed zou gaan.

Zonder verrassingen.

In elk geval niet dat soort verrassingen.

Zij leek echter volkomen op haar gemak.

Ze hield het stuur vast met dezelfde zekerheid waarmee ze een gesprek voerde.

Of een beslissing nam.

Of een vergadering voorzat.

Er schoot me iets te binnen.

Niet iedereen wordt op dezelfde manier oud.

Sommige mensen stoppen met autorijden.

Anderen stoppen met reizen.

Weer anderen stoppen met beslissingen nemen.

Maggy niet.

Zij was gewoon doorgegaan.

Alsof de tijd zelf uit respect had besloten opzij te stappen.

We reden verder door Londen.

Ze hadden de voorstoel voor mij gereserveerd.

De stoel die normaal voor een gast bestemd is.

Maggy reed.

Haar dochter en kleindochters zaten achterin.

Het leek een gewoon gezin.

Maar dat was het niet.

Na een paar minuten vroegen ze me wat ik graag wilde eten.

Of ik een voorkeur had.

Ik antwoordde zonder aarzelen.

“Absoluut de Engelse keuken.”

Ze barstten allemaal in lachen uit.

Niet het beleefde soort.

Het echte soort.

Spontaan.

Maggy draaide zich naar haar dochter.

Ze had de uitdrukking van iemand die net een theorie had bewezen.

“Begrijp je nu waarom ik je die dingen vertelde?”

Haar dochter glimlachte zonder er een woord aan toe te voegen.

Alsof mijn antwoord iets had bevestigd wat ze al lang daarvoor hadden besproken.

Ik vroeg niet om uitleg.

Soms komen vragen te vroeg.

Antwoorden daarentegen hebben hun eigen tijd nodig.

Ik keek gewoon naar die vreemde Engelse familie.

En ik had het gevoel dat Maggy ergens, lang voordat we elkaar ooit hadden ontmoet, al had besloten wie ik was.

Ik haalde alleen mijn achterstand in.

We kwamen aan bij een restaurant.

Niet een van die gelegenheden die bij de grote luxe van de Engelse aristocratie horen.

Geen portier in uniform.

Geen vertoon van status.

Geen kunstmatige verfijning.

Op dat moment wist ik zeker dat we goed zouden eten.

De keuken is als de kunst der dingen.

De eenvoudigste dingen zijn bijna altijd de beste.

En Maggy was precies zo.

Ze kon in een kasteel wonen en het een villa noemen.

Ze kon spreken als een koningin en rijden als een Londense taxichauffeur.

Ze kon je meenemen naar de ruïnes van haar eigen geschiedenis zonder de waardigheid van een Engelse dame te verliezen.

Maar als het tijd was om te eten, koos ze voor inhoud.

Niet voor vertoon.

Misschien was dat de reden dat ik naar haar bleef luisteren.

Achter het staal van haar zwaarden had ik geen instituut gevonden.

Ik had een vrouw gevonden.

Ferdinando